

POEZIJA (KNJIŽEVNA REČ)

Vojislav Despotov

Majhna ledena doba

Smrt moja

čevelj moj tesni, s peto luknjo pohodi
 knjiga moja prepisana, v knjigarni čepi
 svetilka moja razbita, prodaj svetlobo temi
 stražar moj mrtvi, na šume ne pazi
 begej moj strupeni, teci pod mostom majhnim
 oddaja moja črno-bela, na prvi program pojdi
 kruh moj zaužiti, naj te bo dosti, ko pridejo gosti
 cekin moj ukradeni, v judovem žepu zvenkljaj
 dinarji moji svinčeni, v banki težko spite
 potapljač moj v mlaki, z racami divjimi se potapljaj
 atleti moji poslednji, ob stezi bežite
 demokracija nemogoča moja, preidi v kakršnokoli
 svobodo
 komunist moj zastareli, še enkrat v partijo pojdi
 sovraštvo moje ledeno, v vodo mrzlo preidi
 pesem moja računalniška, na papir se tiskaj
 tragični kostić lazo, večno lenko ščipaj
 skrb moja umetna, bodi članica rdečih brigad
 černobil moj edini, strup ruski posipaj
 draga moja ljubljena, marš v dekliško sobo
 oj, starost moja, preidi na vse pametne in mlade
 zgodovina moja neponovljiva, generalko imej
 žalost moja lekarnarska, širi veje aspirinske
 duša moja realna, zunaj telesa se ugnezdi
 tarzan moj divji, izpusti te vzpenjalke
 shuttel moj pošastni, približaj se zvezdi črni
 bolečina moja zadostna, preidi na bolne
 smrt moja filozofska, na mrtveca skoči

* * *

Danes zjutraj okrog 6.45 sem se pretegnil
v postelji, na koncu noči in cesarstva sanj;
z desno roko sem zadel ob veliko knjigo
na polici nad glavo, temnorjavo knjigo,
trdo vezano.

Knjiga je padla navpično, na koren mojega nosa,
in naredila globoko brazgotino
med očmi.

Brizgnila je kri in tema me je pretila;
nobene zvezde nisem videl.

Nekakšna pravica je v smrti, ki jo stori knjiga,
bogato natisnjena in uglajeno vezana.

Preden sem odšel v kopalnico,
da bi pred samarinim zrcalom srečal brazgotino in znak,
sem videl, da je to knjiga

R. Mihaljčiča: Konec srbskega cesarstva, III. del.

Enaindvajset strahov in trije trepeti

Moj sladki sladkor s police
in moja slana sol s police
tekmujeta, kdo bo bolj slan,
jaz pa se z enaindvajsetimi strahovi
in tremi trepeti v hiši

bojim,

gospod predsednik,

da bo zmagala sol.

Sol. Sol. Sol. Sol. Sol. Sol.

* * *

Veščina izkazovanja cevi okrog hiše
je sorodstvo prvih praznih rok, ki pletejo venec
ventilacije okrog ognja: v šolo smrti
pa ne hodijo ob sobotah.

S težavo se odleplja tovor od slave,

ptici niso krila letalu niso krila,

maha potniško srce.

Obraz je odpadel z ljubezni, bog je bil

zelo kratka beseda.

* * *

Medčloveškim obzirnostim se misli prikazujejo
 z najbolj žalostne plati;
 kot če bi srne in jeleni v besedni knjižnici mižali:
 tedaj treznega brezdušnika brez forme zapušča
 dobra samopostrežba naravnega nagona:
 pada v izčrpanost kot omajana pošast
 in se njegove zveze notranjega življenja kruha in
 zgrešene kisline
 v zbeganem obilju razdružujejo;
 v tolažbo sanjam in oblakom
 s televizijskimi podnapisi
 in smehu, kjer sta svinec in majhen hišni red
 povsem podobna udarjanju po pultu
 neznanega odmeva.
 To je tisto stanje, ko se papirji trgajo
 v milijone papirčkov: dan, ko si hotel
 svojo razdvojenost prodati nekemu drugemu, kljubujoč za
 drobiž,
 klofuto za njegovi dve, gospod,
 brez banke podatkov o tem –
 da zalepiš na vztrajnost povratno radirko.

Majhna ledena doba

še celo mrtev mamut iz groba sibirskega se je premaknil
 ko je slišal, da vrača se majhna ledena doba.
 Evropa se pripravlja pričakati proces svečano in delovno;
 za puhovke in smučke se prerivajo vsi na prodajni
 blagajni –
 brez dvoma bo zelo zelo hladno!
 Nihče pomanjkljivo oblečen se ne bo izmazal!
 Zemlja se bo zgnetla kot rumenjak,
 ko se začnejo zvezdni izbruhi; že vnaprej
 se mi ježijo lasje.
 Razpadla bodo magnetna polja: za denar, politiko, sex
 me bo minila volja.
 V kosti mi minus/minus prihaja.
 Veselile se bodo edino znanstvene šize
 zaradi obnašanja maligne geofizike!
 Za ogenjček bodo praskale zmrznjene šape,
 ker na sto je v povprečju dneva skočilo zimsko vreme.

Zatrto bo, seveda, eskimsko seme,
 prvič po srednjem veku je zamrznjeno Jadransko morje:
 slana je mornarje pobila!
 Edino pesnik ljubi kataklizmo, izziv prihodnji
 razigrano čaka.
 Ta ne bi nikdar zmrznil,
 ker zavita mu je duša v duševno krzno.

Prevedel Esad Babačić

SVET JE PESNIKOVA DOMOVINA
 Na koncu se je odpravil
 ki je hodil po svetu
 podal kozmogonijske
 kot silko domovine
 v katere peklu so bili

Smrt in funkcionarji

Smrt
 kot Kafa
 gladi funkcionarja
 kako očiha oči

Iznanec iz Petersburga je napisal tri sveznje obtožb
 v formi veličastne epopeje.
 Njeko drugo je napisal tri sveznje obtožb
 je sešel krivico v vsega tri verske,
 vse upanje v neki razpisni konkurni
 Veliki Habsburčan je končal svoj prvi glas an
 napisal s dramatičnostjo jasno v
 in raznavnane s očiščeno
 ki je teoretični križevnost v